

ОСТАВИ красотата на приятно-печалнитѣ образи,
забрави лекотата на последния глѣхнещъ въ тебѣ стихъ.
Любовьта на човѣцитѣ днесъ не е дѣхъ приятенъ на рози,
посивѣлата скръбъ не намира приютъ въ кипариситѣ.

Що направиха съ тебе безбройнитѣ мждри поети
на печаленъ възторгъ и скептично отречени радости?
Не умрѣха ли днитѣ ти, като пжтьомъ премазано цвѣте
отъ чепика излѣсканъ на борбитѣ имъ вѣчни и тягосни?

Ще загине ли По отъ прокобата страшна на Гарвана,
ще съзре ли Рембо сетенъ брѣгъ въвъ едно пжтешествие,
ще заплува ли Нагелъ въвъ небесната сребърна ладия,
ще изпълни ли Хамлетъ най-подиръ на баща си завета...

Нима вѣчно ще трѣпнешъ отъ лѣха на живота въ романитѣ,
а ще гледашъ живота съсъ пияни очи неразбиращи?
Нека самъ разрешава въпроси заплетени Хамлетъ,
нека самъ се върти въвъ дилемитѣ съ мудна несигурностъ.

А пжкъ ти, най-подиръ, се впусни въ монолога на днитѣ си
и съсъ тежъкъ юмрукъ разтроши на живота дилемата.
Въвъ широкия свѣтъ се надигатъ огромни събития,
хората съсъ кръвта си ще правятъ можща поема.

Другъ пжтъ нѣма. Нали виждашъ самъ че не си се родилъ
въвъ главата на нѣкой поетъ, а въ свѣта на живота.
Не хаби въвъ борбитѣ на книгитѣ сетнитѣ сили,
влѣзъ въ борбата на хората, потъни на живота въвъ грохота.